

بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ

کوهنوردی همایشی معنوی

اولین سخنرانی استاد علیرضا پناهیان
بر فراز تپه نورالشهدا با موضوع اهمیت کوه و
کوهنوردی در فرهنگ دینی و بصورت دسته جمعی

MEZMAR.IR

MEZMAR_IR

حجت الاسلام علیرضا پناهیان صبح جمعه هر هفته، پس از قرائت دعای عهد، بر فراز تپه نور الشهداء - واقع در ارتفاعات کلکچال - سخنرانی می کند. دانشجویان و طلاب شرکت کننده در این برنامه کوهنوردی هفتگی پس از خواندن نماز صبح در نمازخانه پارک جمشیدیه به سمت تپه نورالشهداء حرکت می کنند و پس از یک ساعت و نیم الی دو ساعت کوهنوردی به تپه نورالشهداء - مزار شهدای گمنام - رسیده و دعای ندبه می خوانند. پس از آن برنامه دعای عهد و سخنرانی حجت الاسلام پناهیان ساعت ۸:۳۰ صبح در محل مزار شهدای گمنام بر فراز تپه نورالشهداء برگزار می شود. در این جزوه مختصر بخش هایی از اولین سخنرانی این استاد حوزه و دانشگاه بر فراز تپه نورالشهداء را می خوانید.

برای رفتن به کوه و عبادت و مناجات در آنجا، چه عاملی بهتر و بالاتر از سیره پیامبر اکرم می‌تواند به ما انگیزه دهد؟

آیا این برنامه کوهنوردی صبح جمعه و خواندن دعای عهد در کوه (تپه نورالشهداء)، که به تازگی آغاز شده است با سیره اولیاء خداوند مطابقت دارد؟ بعضی‌ها وقتی کار خوبی انجام می‌دهند، دوست دارند نسبت به خوب بودن آن کار اطمینان پیدا کنند و برای کسب این اطمینان به متون دینی و سیره بزرگان مراجعه می‌کنند که آیا این کار در سیره بزرگان بوده است یا نه؟ مثلاً اگر به مؤمنین بگوییم که آیت‌الله بهجت (ره) به کوه می‌رفتند و آنجا دعا و مناجات می‌خواندند، خیلی‌ها نگرش و نظرشان نسبت به کوه عوض می‌شود و کوه برای آنها جنبه معنوی بیشتری پیدا می‌کند. چون وقتی می‌فهمند که آقای بهجت با آن درایت و عرفان به کوه می‌رفتند، با خود می‌گویند: «حتماً این کار، آثار ویژه‌ای دارد و لذا خوب است ما هم این کار را انجام دهیم»

همه ما می‌دانیم پیامبر اکرم (ص) که بزرگ همه عرفا، اولیاء و اوصیاء، هستند عادت داشتند که به کوه بروند و در غار حراء مناجات کنند. رفتن به کوه، سیره رسول خداست و انسان اگر مکانی در کمرکش کوه برای عبادت انتخاب کند، مطابق با شیوه پیامبر گرامی اسلام (ص) عمل کرده است. چه خوب است کوه رفتن و دعا و مناجات در کوه رایک عبادت تلقی کنیم و آن رایک شیوه زیبا در تأسی سیره نبوی برای انجام عبادت در نظر داشته باشیم.

براي رفتن به کوه و عبادت و مناجات در کوه، چه عاملي بهتر و بالاتر از سیره پیامبر اکرم(ص) مي تواند به ما انگیزه دهد؟ اگر به هر دل مشتاقی بگوئیم که ما با تأسی به سیره رسول اکرم(ص)، براي دعا و مناجات به کوه مي روئیم، قطعاً او نیز این امر را تأیید خواهد کرد. اگر به غار حراء در نزدیکی شهر مکه نگاه کنیم، مي بینیم که براي رفتن به آن، نیاز به يك کوهنوردي مفصل است و پیامبر این کوهنوردي مفصل را انجام مي دادند و در گوشه غار، به عبادت مي پرداختند.

قداست و نورانيت مزار شهدا، بر قداست این حرکت مي افزاید

آن موقع شهر مکه آن قدر شهر بزرگ نبوده که انسان در میان شلوغی شهر گم شود و نیاز داشته باشد که از شهر بیرون رود تا کمی بوي طبيعت به مشامش برسد. شهر مکه در آن دوران، با طبيعت هم آغوش بوده ولي با این حال پیامبر از همان شهر کوچک خارج مي شدند و به آغوش طبيعت مي رفتند. حالا تصور کنید اگر يك ولي خدا بخواهد در شهر بزرگ و شلوغی مانند تهران با این همه دود و آلودگی زندگی کند، او چقدر تأکید خواهد داشت که گاهی، از يك چنین شهری خارج شود و به کوه و طبيعت برود.

طبیعتاً غار حراء به واسطه حضور پیامبر اکرم(ص) از نورانيت و قداست خاصی برخوردار بوده و هست. ما هم این قطعه از کوه (تپه نورالشهداء) را انتخاب کرده ایم که به واسطه مزار شهدا از قداست و نورانيتي برخوردار است و این امر بر قداست این حرکت مي افزاید. ضمن اینکه این کوهنوردي و این حرکت فواید دیگری هم دارد.

حرکت جمعی از مؤمنین برای کوهنوردی و خواندن دعای عهد در کوه، یک همایش معنوی و «تعظیم شعائر الهی» است / تعظیم شعائر الهی، نشانه عالی‌ترین نوع تقوا

نکته بعدی در مورد آثار و برکات چنین حرکتی این است که وقتی جمعی از مؤمنین حرکتی مانند کوهنوردی و خواندن دعای عهد در کوه را انجام دهند دیگر آن حرکت یک عبادت فردی تلقی نمی‌شود بلکه یک همایش معنوی و یک حرکت جمعی معنادار تلقی خواهد شد که می‌تواند «تعظیم شعائر الهی» نام بگیرد.

شما تصور کنید جمعی از مؤمنین که منتظر حضرت و علاقه‌مند به ظهور هستند یک برنامه کوهنوردی دسته جمعی هفتگی داشته باشند؛ از صبح زود حرکت کنند به کوه بیایند و در کوه دعای عهد بخوانند و امام زمان خود را صدا بزنند... تصور کنید که چه شکوهی پیدا می‌کند و خداوند متعال، عالی‌ترین نوع تقوا که تقوای قلب است را به تعظیم شعائر الهی مربوط می‌دانند: «و هر کس شعائر (دین) خدا را بزرگ و محترم دارد این از صفت دلها ی با تقواست؛ و مَنْ يَعْظُمُ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» (حج/۳۲)

تعظیم شعائر الهی یعنی بزرگداشت نشانه‌های خداوند. مسلماً وقتی جمعی از مؤمنین به بزرگداشت نشانه‌های خدا اقدام کنند، تعظیم شعائر الهی محسوب می‌شود که ناشی از تقوای قلب است.